

Arrest

nr. 237 620 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 6 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 december 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2019 dient de verzoekster, voor zichzelf en voor haar minderjarige zoon, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2019 werd ingediend door :

B., S. (R.R. ...)

Geboren te B. C. op (...) 1990

Wettelijk vertegenwoordiger van:

B., R. (R.R. ...)

Geboren op (...) 2018 te Ieper

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...) LANGEMARK-POELKAPPELLE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 04.06.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Op datum van 10.07.2018 diende zij een asielaanvraag in in hoofde van haar minderjarige zoon. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.02.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk bijna vier maanden voor de eerste en en zeven maanden voor de procedure van haar zoon – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een alleenstaande moeder is wat bij een terugkeer naar Albanië tot een totaal hopeloze situatie zou leiden omdat Albanië een erg traditioneel land zou zijn waar het kind bij een scheiding wordt toegewezen aan de familie van de vader. Het feit dat haar kind van haar afgenomen zou worden, zou voor haar een immense tragedie zijn. Echter, het gaat hier om een loutere bewering van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien merken we op dat betrokkene deze feiten reeds aanhaalde tijdens haar asielprocedure en de asielprocedure van haar zoon en dat deze niet aanvaard werden. Uit de beslissing d.d. 07.02.2018 blijkt dat: "Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw vrees dat uw kind zal worden afgenomen door zijn vader of door de familie van zijn vader louter hypothetisch van aard is en niet gebaseerd is op enig objectief gegeven. U verklaarde dat u sinds november 2017 geen enkel contact meer hebt met de vader van uw kind. Ook uw algemene verklaring dat in Kosovo na een scheiding een jongen naar de familie van de vader gaat, is niet op enig objectief gegeven gestoeld en geeft geen grond aan uw vrees. (...) Er zijn bijgevolg geen objectieve elementen die erop wijzen dat de familie van B. zinnens zou zijn om uw kind af te nemen of dat u het hoederecht over uw kind zou kunnen verliezen.". De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al ongeveer twee jaar in België zou verblijven, dat zij zich in deze periode uitstekend geïntegreerd zou hebben, dat zij vrij goed Nederlands zou spreken, dat zij zich zou interesseren voor de Belgische gebruiken en levenswijzen, dat zij zich uitstekend zou integreren onder de lokale bevolking, dat zij hiertoe verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat deze haar zouden beschrijven als iemand die uiterst hulpvaardig zou zijn, dat zij steeds bereid zou zijn anderen te helpen en dat zij zich ten volle in haar nieuwe leefomgeving zou integreren) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verweerder heeft één administratief dossier overgemaakt dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 243 637. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in de zaak met het rolnummer RvV 243 637.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Verzoekster had in haar regularisatieaanvraag erop gewezen dat zij een alleenstaande moeder is, en dat dit tot gevolg heeft dat, als zij naar Albanië zou moeten terugkeren, dit voor haar tot een totaal hopeloze situatie zou leiden. Albanië is een erg traditioneel land, waar de Kanun nog altijd van kracht is. De Kanun is een geheel van traditionele Albanese regels, en één van deze regels is dat bij een scheiding tussen de ouders het kind toegewezen wordt aan de familie van de vader.

In concreto houdt dit in dat het kind R. van verzoekster zou afgenomen worden, en verder in de familie van de vader zou opgroeien. Dit zou voor verzoekster een immense tragedie zijn, aangezien haar kind R. alles voor haar betekent.

2. De bestreden beslissing heeft hierop geantwoord dat er op dit argument reeds geantwoord werd door het CGVS in de beslissing dd. 7 februari 2018 m.b.t. de asielaanvraag.

Het is weliswaar een feit dat dit argument reeds ter sprake gekomen is in de loop van de asielprocedure, doch het feit dat de asielaanvraag afgewezen werd, houdt niet in dat dit argument niet opnieuw zou kunnen ingeroepen worden in het kader van een aanvraag tot humanitaire regularisatie. Zoals de naam van de procedure inhoudt - het gaat om een vraag tot regularisatie omwille van humanitaire redenen - dient een argument of een omstandigheid op een andere wijze bekeken en beoordeeld te worden in een procedure humanitaire regularisatie dan in een asielprocedure.

Waar in de asielprocedure op een méér objectieve wijze nagegaan wordt of er vervolgingsgevaar bestaat in het land van oorsprong, of als er objectieve redenen zijn die kunnen leiden tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, dient een aanvraag tot humanitaire regularisatie op een menselijker, op een méér humane wijze benaderd te worden. Uit het feit dat een bepaald argument niet geleid heeft tot de erkenning als vluchteling of tot het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus, kan niet afgeleid worden dat dit argument niet met kans op een gunstig resultaat zou kunnen ingeroepen worden in de procedure m.b.t. de aanvraag tot humanitaire regularisatie.

3. De bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoekster haar bewering niet gestaafd heeft met enig begin van bewijs.

Verzoekster doet een poging om stukken te kunnen voorleggen die als een begin van bewijs zouden kunnen beschouwd worden. Ze heeft ten dien einde contact opgenomen met personen uit haar land van herkomst met de vraag haar een aantal stukken, die minstens als een begin van bewijs kunnen beschouwd worden, toe te sturen. Het is echter verre van eenvoudig bewijsstukken naar voor te

brengen m.b.t. de toepassing van de Kanun in Albanië, aangezien de Kanun een geheel is van ongeschreven traditionele Albanese regels.

Verzoekster hoopt deze bewijsstukken in de nabije toekomst te ontvangen, zodat zij deze stukken nog kan voorleggen in de loop van huidige procedure.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De thans bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 november 2019, waarbij de gemachtigde heeft geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard. Het deugdelijk karakter van de hieromtrent geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In het voorliggend geval moeten de geboden motieven dus worden afgetoetst aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel (cf. artikel 9 van de vreemdelingenwet) geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te staan, moet de gemachtigde nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en moet er dus onder meer worden onderzocht of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekster betoogt dat zij er in haar regularisatieaanvraag op heeft gewezen dat zij een alleenstaande moeder is en dat zij omwille van de regels van de Kanun bij een terugkeer naar Albanië riskeert dat haar kind aan de familie van de vader wordt toegekend. Door de in de aanvraag opgenomen elementen louter te herhalen, toont de verzoekster echter nog niet aan dat de hieromtrent geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn.

In de bestreden beslissing wordt omtrent dit element van de aanvraag als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een alleenstaande moeder is wat bij een terugkeer naar Albanië tot een totaal hopeloze situatie zou leiden omdat Albanië een erg traditioneel land zou zijn waar het kind bij een scheiding wordt toegewezen aan de familie van de vader. Het feit dat haar kind van haar afgenomen zou worden, zou voor haar een immense tragedie zijn. Echter, het gaat hier om een loutere bewering van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien merken we op dat betrokkene deze feiten reeds aanhaalde tijdens haar asielprocedure en de asielprocedure van haar zoon en dat deze niet aanvaard werden. Uit de beslissing d.d. 07.02.2018 blijkt dat: “Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw vrees dat uw kind zal worden afgenomen door zijn vader of door de familie van zijn vader louter hypothetisch van aard is en niet gebaseerd is op enig objectief gegeven. U verklaarde dat u sinds november 2017 geen enkel contact meer hebt met de vader van uw kind. Ook uw algemene verklaring dat in Kosovo na een scheiding een jongen naar de familie van de vader gaat, is niet op enig objectief gegeven gestoeld en geeft geen grond aan uw vrees. (..) Er zijn bijgevolg geen objectieve elementen die erop wijzen dat de familie van B. zinnens zou zijn om uw kind af te nemen of dat u het hoederecht over uw kind zou kunnen verliezen.”. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekster betwist geenszins, en erkent zelfs, dat zij bij haar aanvraag geen begin van bewijs heeft gevoegd om haar beweringen te staven. Waar de verzoekster aangeeft dat zij thans alsnog tracht om bewijzen te bekomen vanuit Albanië, gaat zij helemaal voorbij aan het feit dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op haar rust en dat ertoe gehouden was om reeds in haar aanvraag de nodige concrete elementen naar voor te brengen ter ondersteuning van de these dat het bijzonder moeilijk dan wel *quasi* onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, vanuit het buitenland. De vaststelling dat de verzoekster enkel een loutere bewering naar voor heeft gebracht die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs, is derhalve, in het licht van de uitzonderingsprocedure zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk noch onjuist. Eventuele bewijsstukken die pas in het kader van het voorliggende annulatieberoep worden aangebracht, kunnen de bestreden beslissing niet vitiëren aangezien de wettigheid van deze beslissing beoordeeld dient te worden aan de hand van de gegevens waarover de gemachtigde kon beschikken op het ogenblik dat hij zijn beslissing nam.

De Raad merkt voorts op dat de verzoekster niet zonder meer kan voorhouden dat zij in haar aanvraag om humanitaire regularisatie opnieuw een element kan invoeren dat reeds aan bod kwam ter gelegenheid van de asielprocedure en dat niet heeft geleid tot de erkenning als vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 9bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat *“elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”* niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing de motieven geciteerd als waarom de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat de voorgehouden vrees van de verzoekster dat haar kind zal worden afgenomen door zijn vader of door de familie van zijn vader, loutere hypothetisch van aard is en niet gebaseerd is op enig objectief gegeven. Door deze motieven te citeren, heeft de gemachtigde deze tot de zijne gemaakt. Gelet op de bepaling van artikel 9bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet en gelet op de niet-betwiste vaststelling dat de verzoekster bij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen bijkomend bewijsmateriaal heeft voorgelegd om de reeds door de commissaris-generaal beoordeelde verklaringen te staven, heeft de gemachtigde derhalve in alle redelijkheid en geheel in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen, geoordeeld dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Dat de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een andere finaliteit heeft dan de asielprocedure, doet hieraan geen afbreuk.

Het betoog van de verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, zoals voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE